



שירו

לחן: שייקה פייקוב ביצוע: שרה'לה שרון
מקום ראשון בקדם-אירוויזיון תשנ"ג

על גדות הירדן בימים אחרים
גדלתי בינות אנשים ששירים
הם שרו בלילה החם
כדי לעודד את רוחם
והם שהשאירו לי
את השירים שלי.

שירו שירו בגרון נחר
אל תשאירו פה למחר
שירו שירו והדליקו אש
כי השיר הוא כל מה שיש.

מאז השירים מלווים את חיי
אני שרה תמיד עם אחי ורעי
שירת הרבים החמה
תוכל להפיל כל חומה
ולפתוח לבבות
לנטוע אהבות.

שירו שירו...

הארץ שנתנה את דמותה ורוחה
אך שירת הרבים לא אבדה את כחה
הזמר הזה מלכד
והוא שנשאר לנו עד
ובכל דור ודור
העם נושא מזמור.

שירו שירו...

במכלול המשרדים בקומת הקרקע
אף לא אחד ידע לנקוב בתאריך
ה"אירוויזיון"..
אף-על-פי-כן:
איחולי הצלחה לשרה'לה שרון.
"שלנו".





* י מ י ** ה ו ל ד ת *

* י מ י ** נ י ש ו א ל י *

2.5 אירית ומשה בן-חיים
אתי ואורי אדלשטיין

6.5 יונה ואלי אורן

8.5 תמנה ויורם שוער

עכב. ל"ג. כעמך

רותי ודורון כהן
ליאורה ויהל עתיר

לכל בית כפר-הנשיא
שטרחו ועמלו
ואת חתובתנו
כה יפה אירגנו
שדאגו לכל הפרטים
וגל לכל האורחים

משפחת כהן-ישר הצעירה

דינה ועזרא

דות רחמני

2.5 זאבי ניצן
דוד ארנברג
אביב אלמן
אלה קולמן (נכדה רחמני)

3.5 פנינה ויסבורט
נפתלי דוארי (נכד)

4.5 אביבה אפשטיין
נמרוד דדוש

5.5 נעמי כהן

6.5 מעוז ויסבקר

7.5 דבי חצור
אלינועה בר-דוד
מרדכי ברור
אביר מלינה

תודה



מה נשמע?

* יש חוקים ובוהלי דת, שמאוד מתקבלים על הדעת. כך, למשל קרה ביום הזיכרון לחללי צה"ל, שנשכח לשעה קלה, עת התקיימה הברית של ענבר, בנס בקטן של רקפת וראובן. שמחת המשפחה הגדולה גברה על הצער הפרטי והלאומי.

* יום-עצמאות מלא וגדוש עבר על כוחותינו - מלא תכניות ואכל, מלא עיסוקים ואושר לילדים, מלא אוכל, מלא עבודה רבה למארגנים ולתורנים, מלא דאגה למזג האוויר החורפי קצת - מלא אוכל כבר אמרנו? גם תכניות הטלוויזיה לא איכזבו והיה ממש קשה להינתק. בקיצור: על כל עם ישראל חגיגות שכולו!

* גם "פתחנו" חגיגות את חדרי-החולים הבלתי גמורים. הגברת בולטר (בת 94!) הסירה את הוילון הקטנצ'יק מעל הפלק, כמה נאומים קצרים, כוסית יין, עוגה - וזהו, יש לנו מרכז לאישפוז וטיפול! רק חסר דבר מה קטן: האיש /ה שיפעיל אותו. יש מתנדבים?

* ביום החג זכה מר אוסטרייכר, אביה של יעל שפרונג, בתואר "יקיר תל-אביב" בזכות היותו תושב ותיק מאד בעיר, שהקדיש הרבה מזמנו למוסדות העיר, בעיקר בתחום התרבות. מזל טוב לכל בני המשפחה.

* ברוכים החוזרים, בני ונעמי, שבילו את החדר עם דני, וטניה ארוסו, בלוס-אנג'לס אצל דניאלה לופוב בבית עם עוד 10 ישראלים "גולים". חבל רק שבסופו של חופש יפה בחו"ל, גנב ניו-יורקי קילקל להם את התענוג, פרץ לחדרם במלון ערב צאתם הביתה, הפך ופירק מזוודות ויצא עם שלל רב, אך ללא כסף, דרכון או כרטיסי טיסה, למזלם.

* הידעתם ששרי שובל היתה ביפן 10 ימים? היא השתתפה בתערוכה בין-לאומית לפיסול וציור, שהתקיימה בטוקיו מטעם ממשלת יפן. שרי היתה הנציגה היחידה משראל והציגה פסל ברונזה חדש ושני ציורים. כל התערוכה בינתיים נשארת בטוקיו עד נובמבר; ואז נודדת לארצות אחרות. היו שם כ-200 אמנים, כולל יפנים, מ-20 ארצות. במשך שהותה ביפן, כך שרי מספרת, היא התקבלה בחום ובכבוד רב, יצרה המון קשרים עם תושבים, שהזמינו אותה ללון אצלם בביתם המסורתי, סידרו לה טיול - בלימוזינה - בעיר העתיקה קיוטו, בנארה וניקו ואפילו בהירושימה! מן הארץ היא הביאה איתה אבני

המשך... בעמ' 4

כברת (שכתוב עליהן "SEA OF GALILEE"), ונתנה אותן מתנות למארחיה. הן התקבלו בהתלהבות ובהערכה. שרי חזרה מלאה בהזמנות, מתנות וחוויות מרגשות, שעדיין לא עיכלה אותן. ועם כל זאת, היא אומרת, היה נפלא לחזור הביתה, אל ריח הפרדסים, מעולם כל-כך שונה, זר ומוזר.

* שתי משפחות חדשות ל"בית ראשון במולדת". משפחת טבולין, ששה הבעל מוסכניק ובהג משאית והוא כבר עובד במפעל. אישתו רעיה, תופרת בוייליג' ובתם אירה בת ה-15. כרגע כולם לומדים באולפן אצלנו ואולי יעברו לאולפן שיפתח בחצור. משפחה שניה - זוג חדש ללא ילדים - הוא ארקדי, נהג, והיא גליה - ספרנית. גם הם ילמדו בחצור. - ברכות להיקלטות מהירה.

* מה חדש בוו. בנים? רן מיכאלי (החייל המאומץ ממש' ניימרק) משתחרר בקרוב. הוא ביקש להתקבל לאורחות של חצי שנה.

* עדיה שרקי יוצאת לשנת חופש בתל-אביב - בהצלחה עדיה.

מסיימי י"ב מתחילים לעבור לחדרי-בנים לקראת שנת שרות ו/או גיוס לצה"ל.

* אז יש לנו פחות מחודש עד לשבועות - ובקושי נתרגל לשגרת היום-יום ולעבודה הרבה שמחכה לנו בכל פינה על מנת להפוך את ה"פער השלילי" לחיובי.

שבת שלום
אלזה

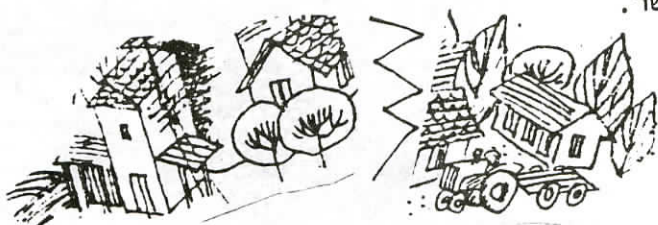
מה לעשות אם הרגשת/מרגיש/תרגיש רע עליך אדמה...

כל פעם שיש רעידת אדמה באזור, שולח המשק בתונים למרכז הסייסמולוגי בחולון לגבי מספר האנשים שהרגישו באירוע. ובענין זה אני זקוק מאד לשיתוף הפעולה שלכם.

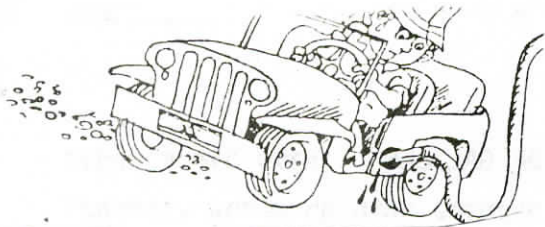
תאמצו לכם הרגל למסור לי פרטים בנושא - על עצמכם או על מישהו אחר שסיפר לכם שהרגיש ברעידה - עוד באותו היום, אם אפשר.

בעל-פה (טלי 067) או בפתק לתא הדואר (76).

אני מוכן לבוא לקראתכם.
אתן לכם תזכורת יום מראש.



פרנק וו.



הנושא :

נהג חדש

ובכן, אני כבר השתחררתי מעולו של "נהג חדש" ועברו הרבה מים בירדן מאז שאני מחזיק בהגה כבר כילד: טרקטור, טרקטורון, מכונת וכו'.

לאחר שיחה ארוכה עם נציגים בו. תחבורה, החלטתי שאני רוצה להביע את מחשבותי בנושא ומבקש התייחסות.

(1) אני חושב שכל נהג חדש שקיבל רשיון ממשדד התחבורה יכול לעבור "חונכות" ע"י אחד מהוריו או חבר מבוגר אחר שהוא בעל רשיון נהיגה.

(2) הדרכה של איש מוסך בקשר לשמירה על הרכב והבנת דרך פעולתו המיכנית: מים, שמן, דלק, גלגל רזרבי וכו'.

אני מציע שבמשך חודש ראשון יורשה לנהג חדש לנהוג ברכב קטן - סובארן, בכדי לפתח את ביטחונו העצמי.

ולאחר מכן לעלות על רכב גדול מרצדס/פולקסווגן.

(4) במקרה של גרימת נזק לרכב (תאונה), יש לקיים בירור עם ו.תתחבורה שאחראית לרכבים של הקיבוץ. הבירור יתקיים בזמן הקצר ביותר מיום התאונה, תוך יום יומיים, ללא השעיתו של החבר מנהיגה עד לבירור.

לדעתי, אם יש לחבר/נער יחס ואחריות לרכוש של המשק או אם אין לו - השעיה מהנהיגה עד לבירור, לא היא שתחנך אותו.

אלעד שרקי

נ.ב. - אני לא חושב שלחבר'ה צעירים יש פחות רגש אחריות ואיכפתיות לרכב של הקיבוץ, מאשר לחברים.

לכל מי שתרם ועזר להצלחת אירועי יום-העצמאות.

לכל העובדים והתורנים, העורכים והמחסלים.

תודה מייוחדת לארז, לצוות הנוי, לצוות המטבח ולשמעון כמובן.

תודה רבה

צוות יום-העצמאות



(ראיון עם קלמן)

ב-1952 הגיע אלינו - עם קבוצת נח"ל של עולים חדשים (ומי לא היה עולה חדש כאן בימים ההם?...) איך זה שרק עכשיו, 40 שנה לאחר מכן, אנחנו מתפנים לשמוע את סיפורו, שהוא בהחלט יוצא דופן בקהילתנו. אחרי ששמענו רמזים מקוטעים בערב יום השואה, ננסה למלא את החסר.

הסיפור מתחיל בעיירה קטנה ששכנה כ-120 ק"מ צפונית־מזרחית לוורשה. שם נולד בשנת 1934 למשפחה יהודית בן נוסף, לאחר שכבר התברכו בבו ובת אחת. כשמלאו לקטן חמש שנים, פלשו הרוסים לעיירה - כן, הרוסים. רובנו כבר לא זוכרים שלפני שפרצה מלחמת העולם השנייה עשו הרוסים במשך תקופה קצרה יד אחת עם הגרמנים, וחילקו את פולניה ביניהם. מיד התחילו המשלוחים לעבודת כפייה בתוך ברית המועצות, ובין המגורשים גם אביו של קלמן. "עוד לפני זה דיברו בבית שלנו על מלחמה. אני זוכר שבאו יהודים לבית ודיברו על היטלר. האח והאחות הצליחו לברוח לרוסיה." וזמן קצר לאחר מכן הגיעו הגרמנים. "יום אחד, היה זה בערב שבת, הדליקה אמא נרות שבת, ולא סגרה את הוילונות. צעקו לה מבחוץ 'כבי את האור', אבל היא היתה דתית ולא יכלה לכבות. אז החייל הגרמני ירה בה. הכדור פגע לה ביד, וזמן קצר אחרי זה היא מתה מהרעלת דם, כי לא היו תרופות ולא היה טיפול..." כך נשאר בן החמש ללא משפחה.

בסכיבה היו שתי יהודיות שהתחתנו עם נוצרים והתנצרו - הן התחילו לעזור להרבה יהודים. "אני הייתי בכפר, ובמשך 4 שנים גרתי כמתבן על ערמות הקש. בלילות התכסיתי בשמיכת פוך, כזו שמולאה בנוצות ומחממת יופי. לא כל הזמן הסתתרתי, ואפילו שלחו אותי לכל מיני שליחויות.... להביא עצים מהנהר (כאלה שנשארו מהגשר המפוצץ) או אפילו ללכת אל הגרמנים לבקש מהם מנות קרב. לא פחדתי, כי לא בדיוק הבנתי... יום אחד עצר אותי חייל גרמני צעיר, כיוון את הכידון שברובה אל גרוני ושאל "JUDE?" הייתי ילד בלונדיני והיה לי מספיק שכל שלא לענות (היידיש אשר בפי היה מסגיר אותי), וכך ניצלתי. לא הבנתי בדיוק מה זה מת - מה זה להרוג בכידון....

המשך בע 7

עם האוכל היתה בעיה, אבל לא כל הזמן היה רעב. בדרך כלל בכפרים פחות מורגש המחסור במזון, אבל הגרמנים הטילו על כל כפר מכסה של ביצים, עופות, תפוחי אדמה - ומי שלא הביא את הכמות הדרושה, הוצא להורג. כך שהיה מחסור באוכל, ובנוסף לזה היה מחסור בפחם (בארץ עשירה בפחם כמו פולניה!) כי הכל הלך אל הגרמנים. לרוב תפוחי האדמה היו חצי מבושלים, כי הדלק לא הספיק. מפעם לפעם באו הגרמנים לחפש יהודים - אבל לא מצאו. גם המשטרה הפולנית היתה מוכנה להשתתף בפעולה כזו. חוץ מהמשפחה שאצלם הסתתרתי לא ידעו בכפר שאני יהודי.

המצב הזה נמשך במשך 4 שנים בקרוב. ואז, בשנת 1944 הגיעו הרוסים. "הגרמנים ברחו וגם המשטרה הפולנית ששיתפה איתם פעולה פחדה. אבל לא שופר המצב - אפילו אחרי שהרוסים הגיעו היו פוגרומים. ואז הם לקחו יהודים שנשארו ושלחו אותם לברה"מ. הם אמרו שרוצים להרחיק אותם מהמלחמה."

קלמן נשלח עם קבוצה של יהודים (הוא לא זוכר עם מי בדיוק) עד ל-אוסבקיסטן. קרוב לבן תשע כבר היה אז.

"ארץ מאוד פרימיטיבית. לא היו מים בבתים ושאו אותם עם דלי מהבאר. על חשמל אין מה לדבר". שם הוקם מין בית יתומים, לא רק של יהודים. היו גם ילדים רוסים. שם התחילו גם קצת ללמד אותנו. "במקום הזה נשארו בערך שנה - עד לסוף המלחמה. ואז הת-ארגנו פעילים יהודיים לחזרה לפולניה. גם כל היתומים חזרו. "על הרכבת הדביקו תמונות של הרצל, ביאליק, ועוד דמויות. שכולם יראו שזאת פעולה יהודית, והיהודים רוצים לצאת לפלסטינה. הסבירו לנו שפולניה זאת לא המולדת שלנו... אחרי שחצינו את הגבול באו אנשים שרצו לחפש את הילדים שלהם. ילדה קטנה מצאה את אבא, אבל לא רצתה להשאר איתו... גם אני כבר הייתי רגיל לילדים. מביאליסטוק עד לוורשה נוספו עוד ילדים." אף אחד לא בא לחפש את קלמן, בן ה-11.

בוורשה נכנסו לפעולה אנשי 'הבריחה' שהיו בעצמם ניצולי שואה. חלקו את הילדים לפי גיל ולאנו משפחות, כדי לגנוב את הגבול בדרך לארץ ישראל.

עד כאן השבוע. על תלאות הדרך וקשיי הקליטה

- בשבוע הבא.



חג העצמאות ותלמידי האולפן

ביום של חג העצמאות נכנס לחדר שלי אחד מתלמידיי, דוברי הרוסית כי היתה לו שאלה הקשורה בשיעורי הבית. יחד עם המדינה החדשה שלו הוא חגג את יום הולדתו ה-19 ודואג ללמוד עברית לפני שיתגייס. לכבוד יום ההולדת הכין לו עוד תלמיד, מבוגר ממנו, ארוחת הערב. זה אוהב לבשל. הכנת האוכל מזכיר לו את הבית, האישה ושני הילדים שמחכים שאבא יסיים את האולפן לפני שיצטרפו אליו.

ככל שהתלמידים מצליחים ללמוד יותר, גם אנחנו לומדים יותר פרטים עליהם: - על הנער, בן ה-17, שנשלח על ידי אמו אחרי שספג מכות רצח מבריונים אנטישמיים, על בחור שנמצא בארץ כבר שנה וקיבל על עצמו לנסות לפרנס את האמא ואת האח הקטן לפני שהתפנה ללמוד באולפן, על הבנות והבנים הצעירים שעזבו את כל בני המשפחה והגיעו לבד, ועל אלה שלומדים על ישראל מקרובים שאף הם טריים בארץ.

זו אחריות כבדה להקנות להם גם את השפה וגם ידע בסיסי על החגים, על ההסטוריה ועל ידיעת הארץ, אם לא לדבר על חיי היומיום שלנו. התלמידים דוברי-האנגלית מסיימים את האולפן, ולאותם דוברי-רוסית נשארת תקופה של חודש וחצי עד לתום הלימודים שלהם. אנשי צוות האולפן מבקשים מכם, בכל לשון של בקשה להכיר את החברה, לשוחח איתם, להזמין אותם לכוס קפה כדי להראות להם גם מה זה בית חם בקיבוץ. הם נחמדים, הם חלק של המדינה והם צעירים ובודדים.

מי שמוכן ליצור קשר מתבקש לדבר עם אחת מצוות האולפן.

י"ג באייר תשי"ט (1959) נינה אשתמוע

ט"ו באייר תשנ"א (1991) מיכאל דוארי

נר זכרון



סניק המכתבים

SAN PEDRO , PINULA , JALAPA
GUATEMALA

חג שמח לכולם,

לפני כשבוע קיבלתי "דבריי" מאוקטובר 92 (!) ולמרות שהחדשות כבר היו ישנות - תמיד כיף לקבל "דבריי". תודה למי שמתמיד ושולח.

לא מאמינה איך הזמן עובר. באתי לפה קצת לפני פסח שעבר. (מרגיש יותר כמו שזה היה בחודש שעבר...) ליל הסדר השנה היה עליז וקיבוצי. היינו כ-30 איש (כולם ישראלים) ומליון ילדים. הילדים עשו הופעות ולא דילגנו על כלום (!) בהגדה. (עד האכל... אחרי האוכל איבדנו שליטה על אב הסדר - הקונסול).

אז מה חדש אצלי? המון. כמעט הכל. בהתחלה הייתי נורא מלאה במרץ - לעבוד עם הכפריים; לצאת אל הכפרים שלהם ולהציע להם את מה שיש לי (לא הרבה..). ואז הבנתי שזה לא כל כך פשוט. עצם זה שהצגתי את עצמי כ-PEACE CORPS, לא עזר לי במיוחד. ראו בי עוד 'גרינגה' (אמריקאית) שבאה לבלבל להם בראש ולפזר \$. זה היה נורא מתסכל.. אז הפסקתי להגיד שאני PC והתחלתי להציג את עצמי כעצמאית ומישראל. מתים פה על ישראלים (כל החיילים והגרילה מסתובבים עם "גליל" מ"ק ואפוד מישראל - בטח שמתים עלינו..). ובאמת היחס אלי השתנה. בחודשים האחרונים במיוחד היה טוב. העברתי קורסים למורים בנושא מוטיבציה בחינוך - איך להעביר שיעור בצורה קצת יותר עליזה וכיפית כדי שהילדים ילמדו משהו ולא רק ילמדו בע"פ מה שהכתיב המורה. אני גם עובדת עם קבוצות שונות שבאות לעבור קורסים, בפינולה, בנושאים כמו - קרוא וכתוב, עבודה עם ילדים, מלאכת-יד, חקלאות ובריאות. הם כולם מבוגרים שמפתחים את הנושאים הנ"ל בכפרים שלהם.

בנוסף לזה, אני יוצאת בערך אחת לשבוע לכפר רחוק (שעתיים וחצי רכיבה) ועובדת עם קבוצה של 5 גברים שם בדברים הקשורים לבע"ח - חיסונים, מחלות, תרופות וכו'.

אם מהתחלת השנה שלי פה הרגשתי משועממת - אז עכשיו אני מתה להשתעמם ליום אחד. אני כל כך עסוקה. השבוע פשוט קצר מדי לכל העבודה שיש לעשות.

המשך... בעמ' 10

המשך

ועכשיו, כשהכל בשיא, אני עוזבת (ביוני) והולכת ללמוד. החלטתי שמה שאני עושה עכשיו זה פחות או יותר מה שאני רוצה לעשות אבל שאני רוצה לקבל מקצוע לפני שאני ממשיכה. צברתי פה המון נסיון בחקלאות (גידולים ובע"ח) אבל חסר לי רקע רפואי - שתמיד יש בו צורך במקומות מסוג זה (עולם שלישי). הייתי רוצה לעשות את המקסימום ועם קצת יותר רקע רפואי, אני אהיה קרובה לזה יותר.

ואז יש ימים שאני חושבת - האם זה באמת מה שאני רוצה? מה לעזאזל אני עושה פה ?? רוב בנות הכיתה כבר נשואות (ואלו שלא - מתחתנות בקיץ הבא), חלקן כבר אמהות, ואני פה...

אבל כשאני רואה ילדים מחוסרי בית, ילדים סובלים מתת תזונה, ילדים עם פרצוף כל כך עצוב שספק אם הם אי פעם חייכו. ילדים מתים כי לאף אחד אין את האמצעים למנוע את זה... אני חושבת - איך אפשר לשתוק? איך אפשר להתעלם מכל זה?? אני לא יודעת אם בחרתי בדרך הנכונה, אבל אני בהחלט בכיוון...

להתראות בשמחות

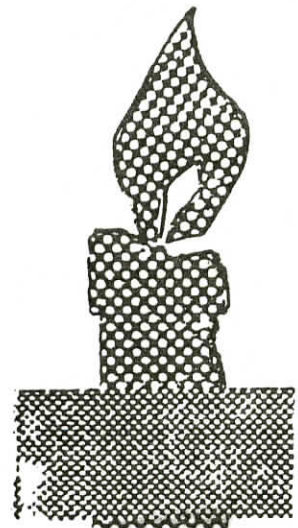
ג'וני

(בת של ג'ויס אב)

השתתפותנו הכנה בצערם של

סטיב פינק והמשפחה

במות האם - הסבתא



היה לי חלק גדול בהקמת המרכז
(המרכז הזה)

היה לי חלק גדול
בהקמת המרכז
25/9/53

JONATHAN BALTER

THERE ARE PEOPLE WHO MAKE AN INSTANTANEOUS IMPRESSION ON YOU AS SOON AS YOU MEET THEM. SUCH WAS JONATHAN BALTER. WHEN HE CAME TO SEE ME HE WAS A YOUNG MAN MAYBE 18 YEARS OF AGE, BUT HIS LEADERSHIP QUALITIES AND HIS SINCERITY WERE CONSPICUOUS ALREADY IN OUR FIRST MEETING.

JONATHAN ASKED TO MEET ME IN ORDER TO ASK IF HABONIM WOULD TAKE UNDER ITS WING (HABONIM WAS THEN BOTH A LARGE YOUTH MOVEMENT AND AN IMPORTANT ELEMENT IN THE JEWISH AND ZIONIST COMMUNITY) A SMALL GROUP OF YOUNG PEOPLE WHOM HE HAD GATHERED TOGETHER FOR CULTURAL AND ZIONIST ACTIVITIES. THE GROUP BECAME AN INTEGRAL PART OF HABONIM IN NORTH WEST LONDON. ALTHOUGH THERE HAS BEEN NO CONTACT WITH THE MEMBERS FOR MANY YEARS, I UNDERSTAND THAT SOME OF THEM DID FOLLOW JONATHAN'S FOOTSTEPS AND MADE ALIYA.

THIS GROUP WHICH JONATHAN HAD COLLECTED WAS QUITE A MIXTURE OF YOUNGSTERS, SOME WITH NO JEWISH BACKGROUND AT ALL. YET HIS PERSONALITY HAD MADE THEM, MAYBE ONLY ONE OR TWO YEARS YOUNGER THAN HIM, INTO A COHESIVE UNIT, WHOSE MEMBERS SPENT MANY HOURS TOGETHER AS FRIENDS, NOT JUST FOR EDUCATIONAL OR CULTURAL DEVELOPMENT.

JONATHAN WAS ALSO PHYSICALLY SUITED FOR YOUTH LEADERSHIP. HE WAS TALL AND HANDSOME, IN SOME WAYS THE JONATHAN WE HAVE WITH US TO-DAY RESMBLES HIM IN APPEARANCE, HIS ACCENT TO MY EARS AT ANY RATE, VERGED ON WHAT WAS KNOWN AS "OXFORD". HE KNEW HOW TO EXPRESS HIS THOUGHTS COHERENTLY (AS OPPOSED TO TO-DAY'S FASHION WHICH SEEMS TO DEMAND AS MUCH STUMBLING AS POSSIBLE) AND HE WAS CONSISTENT IN HIS JEWISH AND ZIONIST OUTLOOK ON LIFE, BEING VERY IDEALISTIC EVEN IN 1948 WHEN THE WORLD HAD BECOME MUCH MORE CYNICAL.

WHEN THE STATE OF ISRAEL WAS DECLARED AND THE WAR OF INDEPENDENCE LED TO MORE IDENTIFICATION WITH THE NEW ISRAELI NATION AMONG JEWS ALL OVER THE WORLD, JONATHAN FELT IT HIS DUTY, NOT ONLY TO SYMPATHIZE, BUT TO TAKE AN ACTIVE PART IN FIGHTING FOR AND BUILDING THE NEW STATE. ALTHOUGH I MYSELF WAS PART OF THE ALIYA MOVEMENT, I THOUGHT THAT HE SHOULD REALISE HIS OTHER DREAM, AND COMPLETE HIS MEDICAL STUDIES BEFORE GOING ON ALIYA. I HAVN'T MENTIONED YET THE STUBBORN ELEMENT IN JONATHAN'S MAKE UP, PROBABLY INHERITED FROM HIS MOTHER! BUT HE COULD BE A VERY STUBBORN YOUNG MAN ONCE HIS DECISION ABOUT ANYTHING HAD BEEN MADE. SO HE WOULD NOT LISTEN TO ADVICE WHICH WENT AGAINST HIS PRINCIPLES, AND AS WE KNOW FOUGHT IN THE MAHAL UNIT AND DIED FIGHTING ON THE MISHMAR HAYARDEN, MAHANAYIM FRONT.

I HOPE THAT OUR ACTIVITIESS IN THIS CARE CENTRE WILL BE A FITTING MEMORIAL TO JONATHAN.

להורים שלום.

בעקבות ישיבת ועדת בית הספר שהתקיימה ביום ה' 29/4/93 התמונה נראית קצת יותר ברורה - אם כי לא אידיאלית.

בתלתון הצעיר

צוות קבוע, מיכל ואורנה.

חוגים - מאורגנים על ידי רותי וענת - כ-4 פעמים בשבוע. הפעלה מלאה, כרגיל.

בתלתון הבוגר

התלתון לא מתפקד במתכונת מלאה, אלא ררק כספק שרותים טכניים - דהיינו ארוחות בוקר, צהריים וסנדוויצ'ים ליוח"א. ככלל - הכתובת לפניו היא - שרון.

א. בוקר

על ידי מערך קבוע של תורנים/מתנדבים בין ההורים והסבתות.

א. צהריים

בימים ג-ד: רג'י ה-ו: שרון.

סנדוויצ'ים ליוח"א + ליווי: שרון

הילדים הולכים הביתה אחרי ארוחת צהריים.

סרטים בערוץ הפנימי כל יום בשעה 14³⁰ - צילה.

בזמן השביתה

א. בוקר בתלתונים.

פעילות על ידי מטפלות + מורות + מדצ"ים כשעתיים ביום (10⁰⁰-12⁰⁰)

יוח"א בימים ב + ה החל משעה 13³⁰, כרגיל (רק בלי סנדוויצ'ים).

א. צהריים בח"א כפי שמפורט לעיל.

חיפוש אדם שכיר לתלתון הבוגר

נמשכים המאמצים. היו פניות, צריך לראיין בזמן הקרוב ביותר.

ברגע שיימצא האדם המתאים - אודי חוזר לעבודה מלאה עם אותו אדם ועם רג'י.

משק ילדים + מלאכה

כרגע, בזמן השביתה - בבוקר.

עם סיום השביתה - לא הוחלט עדיין על המתכונת.

תבוא הודעה.

ריכוז בית הספר

כמה מילים אישיות -

אני לקחתי מצילה את התפקיד למשך שלושה שבועות עם אופציה להארכה עד סוף הקיץ.

בכל מקרה - צילה תתן את מירב העזרה הנחוצה לי בעיקר האינפורמציה השוטפת ונוהלים (גם בעצות).

באופן אישי אני מרגישה (ונדמה לי שגם שאר חברי ועדת בית הספר שותפים להרגשה) שגם-המוסדות וגם ההורים נותנים גיבוי מלא והרבה תמיכה ואף היו הורים שהתנדבו לעזור באופן מעשי.

אני מאמינה שכל המערכת תצא יותר מחוזקת מן המשבר הזה.

שרון ס'

30.4.1993

PARENTS PAGE

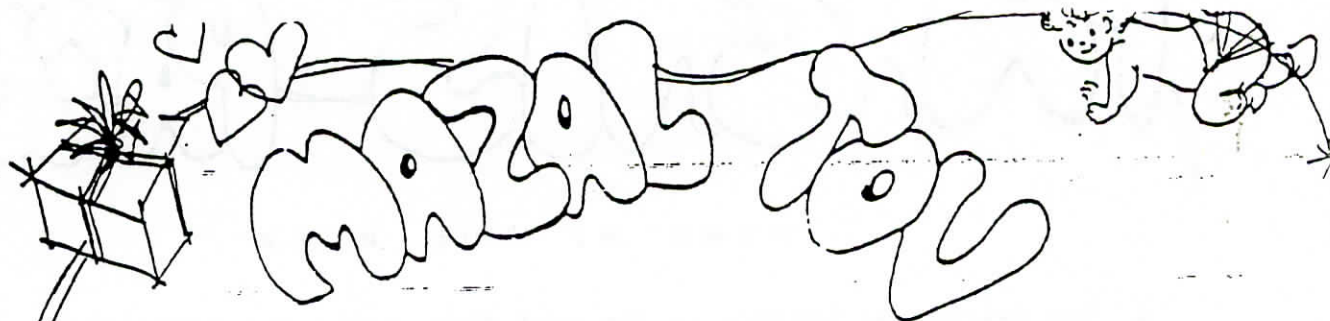
NEWS OF THE WEEK

- * Two delightful letters in the post this week - for publication in our local 'rag': The first one from Joany, Joyce Abb's daughter, who is working in Guatemala, originally for the Peace Corps, showing the natives in outlying villages modern methods of agriculture. She is slowly learning that things are not always as simple as they seem... and has decided that she has to learn a bit more about the subject before carrying on. The second letter was from Jane Henriques, the late Col. Henriques' daughter, journalist and film-maker in her own right, who thanks us in an appreciative and witty manner for our hospitality a couple of months ago.
- * Lots of activities on Independence Day - especially if you were under the age of 25 or so. Lots of people worked very hard to make it a real family celebration, and I hope you too got a taste of it.
- * Mrs. Boulter, aged 94, who helped us to rennovate the Sick Rooms, came over from England to participate in the Official Opning, which also took place on Independence Day. She has visited us every year on Commemoration Day (the day previous to Independence Day) for many years now, ever since her son was killed in the fighting in the vicinity, and visits his grave in Rosh Pinah cemetary/
- * Mr. Oesterreicher, Yael Sprung's father, was made an Honorary Citizen of Tel Aviv on Independence Day (it was also his 80th birthday), for his cultural and civic contribution to the life of the city over many years. Mazal Tov.
- * Sara Shuval has just spent a most interesting and instructive 10 days in ... Japan, where she took part in an art exhibition with a bronze statue and 2 paintings. Twenty countries were represented.
- * Two new Russian families have arrived - one a young couple, and the other an older family with a 15-year old daughter.

Enough for now.

Lag B'Omer this week. Have a good Shabbat.

INGE



HAPPY BIRTHDAY

2.5.93. Ze'ev Nitzan
David Erenberg
Aviv Ellman
Ella Colman
(Rachmani granddaughter)
3.5. P'nina Weisbort
Naftali Doari (grandson)

4.5.	Aviva Epstein	7.5.	Debby Chatzor
	Nimrod Dadosh		Elinoa Bar-David
5.5.	Naomi Cohen		Mordecai Broer
6.5.	Ma'oz Weisbeker		Abir Malina

HAPPY ANNIVERSARY

2.5.	Iris & Moshe Ben-Chaim	<u>Lag B'Omer</u>
	Etty & Uri Edelstein	
6.5.	Yona & Eli Oren	Ruth & Doron Cohen
8.5.	Timna & Yoram Shoer	Leora & Yahel Atir

THANK YOU

RUTH RACHMANI and the young couple
would like to thank everybody for
a WONDERFUL WEDDING.

CONDOLENCES

to Steve Fink & family
on the death of
HIS MOTHER

EARTH TREMOR

If you felt anything of
the tremor which appar-
ently took place in
the Huleh Valley region
last week, please let
FRANK WATERMAN know. He
reports such details to
the appropriate
centres. THANK YOU

J A H R Z E I T

13 Iyar (1959) - Nina Eshtamoa

15 Iyar (1991) - Michael Doari